

конетъ. Озърна се. До двата коня имаше пръсни следи отъ трети.

— Но кой може да бжде? — попита Мария още съвсемъ бледа и треперяща. — И защо? Какво искатъ отъ тебе? Ахъ, наистина, преди малко, като чакахъ тука, ми се стори, че нѣкой дебне задъ мене. Кой, кой може да бжде?

— На ловъ се случватъ тия нѣща, — отвърна сухо Иваница и поднесе рога къмъ устнитъ си. Почти веднага му отвърнаха отъ другия край на забѣла.

— Следъ малко ще дойдатъ и другитъ, не бой се, — каза Иваница и остави младата девойка да превърже раната му съ тънката си копринена кърпа.

Най-напредъ пристигна кафявиятъ хрътъ на княза, следъ него нѣколко бѣли загари. После се явиха оръжено-носцитъ.

— Прекрасна Троице! Какво ти се е случило, княже? — извика единъ отъ тѣхъ и се спусна къмъ него.

— Нищо, нищо — отвърна небрежно момъкътъ и като му показа шумака: — по-добре вижъ тамъ какво има...

Но изплашениятъ войскаръ най-напредъ извади отъ една кожена кисия разни лѣковити билки и превърза съ тѣхъ не особено дълбоката рана.

— Но какъ? Кой...

— Стига. И нѣма какво да разправяшъ много. Разбра ли? — отвърна строго Иваница и отиде при извора да измие следитъ отъ кръвта.

— Царьтъ заповѣда, ако има нѣщо важно, да му съобщимъ два пѣти съ рогъ — каза вториятъ оръжено-сець, като носѣше на рамо една отъ убититъ сърни. — Да ги извикамъ ли?

— Нѣма нужда. Ние ще ги настигнемъ. Качете дивеча на конетъ си и тръгнете напредъ.

Следъ това подаде дѣсната си здрава рѣка на Мария и ѝ помогна да се метне на коня.

Когато пресичаха широката пѣтека, която раздѣляше забѣла на две, изведнажъ князътъ скочи отъ коня си и